

**A Kúria
mint másodfokú bíróság
í t é l e t e**

Az ügy száma: Kf.VI.39.097/2020/4.
A tanács tagjai: Márton Gizella a tanács
elnöke Dr. Nagy Szabolcs előadó bíró Dr.
Drávecz Margit Gyöngyvér bíró
A felperes: felperes neve
A felperes képviselője:
Az alperes: alperes neve
Az alperes képviselője:
A per tárgya: Utóvizsgálati eljárás során hozott H-PVJ-I-B-
40/2019. számú határozat, mint közigazgatási
cselekmény jogszerűségének vizsgálata
a felperes
A fellebbezést benyújtó fél:
A fellebbezéssel támadott
határozat: övárosi Törvényszék
106.K.700.529/2019/13. számú ítélete

Rendelkező rész

Kúria

- a Fővárosi Törvényszék 106.K.700.529/2019/13. számú ítéletét helybenhagyja;
- kötelezi a felperest, hogy fizessen meg az államnak - külön felhívásra - 40.000 (negyvenezer) forint fellebbezési illetéket;
- kötelezi továbbá a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 25.000 (huszonötezer) forint másodfokú perköltséget.

Az ítélet ellen további jogorvoslatnak nincs helye.

I n d o k o l á s

A fellebbezés alapjául szolgáló tényállás

- [1] A felperes a Kúriának a pénzügyi intézmények fogyasztói kölcsönszerződéseire vonatkozó jogegységi határozatával kapcsolatos egyes kérdések rendezéséről szóló 2014. évi XXXVIII. törvény (a továbbiakban: Kúria tv.) 1. § (1) bekezdése és (1a) bekezdése szerinti fogyasztói kölcsönszerződések érvénytelen szerződéses kikötéseire tekintettel szükségessé vált elszámolásra volt köteles. A felperesnél 2015. február 16-án fogyasztóvédelmi témavizsgálat indult arra, hogy az elszámolással kapcsolatos tevékenysége megfelelt-e a jogszabályi rendelkezéseknek. A témavizsgálat alapján megállapítást nyert, hogy a felperes 22 fogyasztóból 8 fogyasztónak

megfizette a fogyasztói követelést, 14 fogyasztóval szemben összesen 18.927.880 forint összegben a kötelezettség fennállt. Az alperes a 2017. február 16-án hivatalból indított vizsgálata eredményeként a 2018. április 17. napján kelt H-PVJ-I-28/2018. számú jogerős határozata (a továbbiakban: Határozat 1.) VI. pontjában arra kötelezte a felperest, hogy biztosítsa a fogyasztókat megillető összeg elkülönített számlán történő kezelését. Megállapította, hogy a Kúria tv. 1. § (3) bekezdése alapján az elszámolással kapcsolatos kötelezettségek a felperest terhelték, a Kúria tv.-ben rögzített elszámolás szabályairól és egyes egyéb rendelkezésekről szóló 2014. évi XL. törvény (a továbbiakban: Elszámolási tv.) 17. § (2) bekezdésében foglalt, a fogyasztói követelés elkülönített számlán történő kezelésére vonatkozó rendelkezés a felperesre ró kötelezettséget. A felperes elismerte, hogy a megjelölt összeget nem kezelte külön számlán, ezzel megsértette az Elszámolási tv. 17. § (2) bekezdését, ezért írta elő a Határozat 1. VI. pontjában a fogyasztókat megillető összeg elkülönített számlán történő kezelését.

- [2] Az alperes 2019. február 15. napján utóvizsgálatot indított a felperesnél a Határozat 1. rendelkező részének VI. pontjában foglalt kötelezés teljesítésének ellenőrzésére. A vizsgálat alá vont időszak 2017. augusztus 19. napjától a vizsgálat lezárásáig tartott.
- [3] A felperes nyilatkozatai és a rendelkezésre álló bankszámlakivonatok, dokumentumok alapján az alperes megállapította, hogy **2018. május 28. és 2018. június 8. napján 12.118.834 forint összegben 9 fogyasztó részére a pénzügyi teljesítés megtörtént. Rögzítette továbbá, hogy a 14 fogyasztót érintő összes fogyasztói követelés 18.927.880 forint összegét a felperes 2018. március 31. napi főkönyvi kivonata 3852 számlaszámon „fogyasztókat megillető összeg elkülönített számla” megnevezéssel tartalmazta, amely összeg egyik része (16.770000 forint) az ... (a továbbiakban: ...) által vezetett 2311-271973 számú számlán, míg másik része (2.230.000 forint) a házipénztárban volt. A felperes a fogyasztói követeléseket - 2018. május 28. napján 11.556.343 forint összegben és 2018. június 8. napján 562.491 forint összegben - nem az ... által vezetett 2311-271973 számú számláról teljesítette, hanem a 03494732-50100011 számú bankszámláról, amelyek fedezetét az ... Kft. által átutalt, 2018. május 28. napján könyvelt 13.500.000 forint összeg biztosította. Megállapította továbbá, hogy az ... által vezetett 2311-271973 számú bankszámláról 2018. június 8. napját követően a fogyasztói követelés teljesítése érdekében nem történt kifizetés, ennek ellenére azon a felperes mindennapi működéséhez köthető pénzmozgások történtek. Az alperes feltárta azt is, hogy 2017. december 31. napján a számlán nem állt rendelkezésre a fogyasztói követelés teljes összege, mert az egyenlege 18.217.164 forint volt.**
- [4] Az utóvizsgálat megállapításai alapján az alperes a 2019. október 13. napján kelt H-PVJ-I-B-40/2019. számú határozat (perbeli határozat) I. pontjában kötelezte a felperest, hogy a vizsgálata során feltárt jogszabálysértések megszüntetése, valamint a működésre irányadó jogszabályoknak való megfelelés mielőbbi megteremtése érdekében mindenkor határidőben tegyen eleget a határozatában előírt kötelezettségeinek; a II. pontban kötelezte, hogy a Határozat 1. VI. pontjában előírt kötelezettségét a jelen határozat kézhezvételét követő 15 munkanapon belül teljesítse; a III. pontban rendkívüli adatszolgáltatást írt elő, a IV. pontban pedig a mulasztás miatt a felperessel szemben 1.000.000 forint összegű bírságot szabott ki.
- [5] Kifejtette, hogy a felperes a fogyasztói követelés összegének kifizetését nem az Elszámolási tv. 17. § (2) bekezdése szerinti kötelezettsége teljesítéseként megjelölt számláról teljesítette, továbbá, hogy a felperes az ... által vezetett 2311-271973 számú számlája nem felel meg az Elszámolási tv. 17. § (2) bekezdése szerinti követelménynek, mivel azon nem volt biztosított a fogyasztói követelés összegének a felperes saját vagyontól, illetőleg egyéb pénzügyi eszközeitől való elkülönített kezelése. E követelménynek kizárólag az olyan megoldás felel meg, amely a pénzeszközök feletti szabad rendelkezést kizárja. Hivatkozott a hitelintézetekről és a pénzügyi vállalkozásokról szóló 2013. évi CCXXXVII. törvény (a továbbiakban: Hpt.) 6. § (1) bekezdés 79. pontjára, 73. § (2) bekezdésére, a pénzforgalmi szolgáltatás nyújtásáról szóló 2009. évi LXXXV. törvény (a továbbiakban: Pft.) 21. § (2) bekezdésére, a pénzforgalom lebonyolításáról szóló 35/2017. (XII.

14.) MNB rendelet (a továbbiakban: MNB rendelet) 13. §-ára, a bírósági végrehajtásról szóló 1994. évi LIII. törvény (a továbbiakban: Vht.) 79/D. § (1) bekezdés a) pontjára, rámutatva arra, hogy a számlatulajdonos szabad rendelkezése alól kikerült megoldások a pénzügyi gyakorlatban széles körben elterjedtek. Mindezekre tekintettel azt állapította meg, hogy a felperes nem teljesítette a Határozat 1. VI. pontban előírt kötelezettségét.

- [6] A bírság kiszabásának indokaként utalt a pénzügyi közvetítőrendszer zavartalan, átlátható és hatékony működése biztosításának követelményére, a pénzügyi szolgáltatási tevékenységet végző szervezetek ügyfelei érdekeinek megóvására, a pénzügyi közvetítőrendszer iránti közbizalom védelmére, valamint arra, hogy a mulasztás súlyosságánál értékelte, hogy a felperes a Határozat 1. nem teljesítésével hozzájárult a jogszabálysértő állapot időben hosszan elnyúló fennmaradásához. A bírság kiszabása során súlyosbító körülményként értékelte, hogy a felperes a Határozat 1-ben foglalt kötelezés teljesítése érdekében a vizsgálat hatására sem tett intézkedéseket, amellyel a felperes fenntartotta a jogsértő állapotot. Enyhítő körülményt nem állapított meg.

Kereset és védirat

- [7] A felperes keresetében kérte az alperes határozatának a megsemmisítését és az alperes perköltségekben történő marasztalását. Előadta, hogy az alperes tévesen értelmezte az Elszámolási törvény szerinti elkülönített számla fogalmát, az nem kizárólag elkülönített bankszámlát, illetve fizetési számlát jelent. Mint pénzügyi vállalkozás, nem jogosult pénzforgalmi szolgáltatás nyújtására, így nem vezethet és nem kezelhet fizetési számlát. Érvelése szerint a jogalkotó az Elszámolási tv. 17. § (2) bekezdésében fizetési számlát nem nevesített. Az előírás célja az volt, hogy a követelés kielégítéséig biztosított legyen a fogyasztóknak járó követeléssel megegyező összegű likviditás. A likviditással folyamatosan rendelkezett.
- [8] A vizsgált időszakban elkülönített számlán tartotta nyilván a fogyasztói követeléseket a könyvelésében a 3852 és a 3853 főkönyvi számlaszámokon. A fogyasztók védelme szempontjából irreleváns, hogy bankszámláról történik-e a fogyasztói követelések kielégítése, és ha igen, konkrétan melyikről. Lényegtelen az sem bír jelentőséggel ebből a szempontból, hogy milyen forrásból teljesíti ezt, és az is, hogy a számláról egyéb követelések kifizetése is megtörtént. Állította, hogy a főkönyvi számlák is elkülönített számlának minősülnek.
- [9] Hangsúlyozta, hogy a követelések megtérítése a bank kötelezettsége volt a magánjogi megállapodásuk alapján. Ezek alapján az alperes intézkedése sérti a Hpt. 185. § (1) bekezdés a) pont aa) alpontját, c) pontját, továbbá az Elszámolási tv. 17. § (2) bekezdését.
- [10] A bírság összegét is kifogásolta, hiszen az alperes által meghatározott három érdek nem sérült. E körben kiemelten utalt arra is, hogy kilenc esetben megtörtént a kifizetés. Kiemelte azt is, hogy nyitott számlát az ...nál. Utalt a Kúria 2/2015. (XI. 23.) KMK véleményére (a továbbiakban: KMK vélemény). Ezek alapján az alperes a bírság kiszabásával megsértette a Magyar Nemzeti Bankról szóló 2013. évi CXXXIX. törvény (a továbbiakban: MNB tv.) 75. § (4) bekezdését. Állítása szerint enyhítő körülményként kellett volna értékelni: eleget tett az elkülönített számlanyitásnak, megküldte az elszámolásokat a fogyasztóknak, pénzügyi teljesítés is történt, az elszámoláshoz rendelkezésre állt a szükséges pénzösszeg.
- [11] Előkészítő iratában kiemelte, hogy az MNB tv. 75. § (5) bekezdésében meghatározott három éves határidő eltelt és az elszámolás jogszerűsége körében az alperes által hozott korábbi végzésre, és határozatra hivatkozott. Az általános közigazgatási rendtartásról szóló 2016. évi CL. törvény (a továbbiakban: Ákr.) 1-2. §-ának 5-6. §-ának és 62. § (1) bekezdésének sérelmét is megjelölte.
- [12] Az alperes a védiratában kérte a kereset elutasítását. A határozatában foglaltakat fenntartotta, kiemelte, hogy fizetési számlát és nem számviteli számlát kell érteni az elkülönített számla

fogalma alatt. Változatlanul utalt arra is, hogy a fizetési számla létező intézmény. Utalt a tiltott keresetváltoztatás tilalmára is az előkészítő iratban felhozott felperesi hivatkozások esetében. Állítása szerint a három éves határidő nem telt el, azt nem lépte túl.

Az elsőfokú bíróság ítélete

- [13] Az elsőfokú bíróság ítéletével a felperes keresetét elutasította. Utalt a Határozat 1. megállapításaira és arra, hogy mivel azokat jogorvoslással nem támadta a felperes, ezért azok jogerős megállapítások, utóbb nem támadhatók, nem vitathatók, azokat tényként kell kezelni, Mindezekre figyelemmel nem volt vizsgálható a perben a felperes és a bank magánjogi megállapodása és annak tartalma, továbbá az sem, hogy a felperes a ... -nél kezdeményezte-e elkülönített számla megnyitását. Megjegyezte, hogy a felperes ez utóbbi állítását nem is bizonyította. A Kúria tv. 1. §-a alapján a felperes volt köteles az elkülönített számla megnyitására, kezelésére a Határozat 1. megállapítása szerint, mely kötelezettségének nem tett eleget.
- [14] Az Ákr. 1-2. §-ának 5-6. §-ának és 62. § (1) bekezdésének megsértésére történő felperesi hivatkozásokat elkésettnek tekintette a keresetváltoztatás tilalma alapján, ezért ezeknek a vizsgálatát mellőzte. A felperesnek az MNB tv. 75. § (5) bekezdése kapcsán hivatkozott elévülési kifogását alaptalannak ítélte, mert a Határozat 1-ben előírt kötelezés végrehajtására biztosított idő leteltétől kezdődik az elévülés és ez jelen esetben nem érte el a három évet.
- [15] Az elsőfokú bíróság az Elszámolási tv. 17. § (2) bekezdése, a számvitelről szóló 2000. évi C. törvény (a továbbiakban: Számv.tv.) 12. § (1) bekezdése, 159. §-161. §-ai, valamint a Pft. 2. § 8 pontja, 21. § (2) bekezdésének elemzésével arra a következtetésre jutott, hogy az elkülönített számla fogalma alatt fizetési számlát kell érteni és nem számviteli számlát. Kifejtette, hogy nem csak de iure, hanem de facto is elkülönítetten kell, kellett volna a felperesnek kezelnie a fogyasztói követelések összegét. Nem elegendő a követeléssel megegyező összegű likviditás folyamatos biztosítása. Mindezek alapján nem annak van jelentősége, hogy a felperes rendelkezett-e elegendő pénzeszközzel, hanem annak, hogy a felperes által alkalmazott mód alkalmas-e a kielégítés alapjául szolgáló pénzüsszeg védelmére. Az elkülönített számla nyitásának kötelezettsége fennállt, annak nem lehet akadálya kezelési költség, mert az nem zárja ki az elkülönített számla nyitását, az más számláról is kiegyenlíthető, sem az nem lehet akadály, hogy a felperes hivatkozása szerint nem nyújthat pénzforgalmi szolgáltatást, mert ilyen kötelezettsége nem is volt előírva. A felperes kötelezettsége olyan követeléskezelési mód előírására irányult, amely minden körülmények között biztosítja a követelés kielégítését, így a végrehajtás esetében is (Vht. 79/A. § (1) bekezdés a) pont). A perbeli határozat utóvizsgálat során került meghozatalra, amely egy korábbi kötelezés végrehajtásának ellenőrzésére irányult, ezért annak jogszerűségét nem érinti a felperes által korábbi határozatra, végzésre történő hivatkozása, ezért ezzel összefüggésben a jelen ügy szempontjából nem releváns tényekre, körülményekre irányuló bizonyítási indítványokat mellőzte. Mindezek alapján megállapította, hogy az alperes határozata nem sértette az Elszámolási tv. 17. § (2) bekezdését, a **Hpt. 185. § (1) bekezdés a) pont aa) alpontját, c) pontját**.
- [16] A bíróság összecszerűsége körében is megállapította az alperesi határozat jogszerűségét. Utalt a Kp. 85. § (5) bekezdése kapcsán arra, hogy a mérlegelési jogkörben hozott döntésekkel szemben támasztott jogszabályi követelménynek megfelelt az alperes döntése és ennek ellenkezőjét a KMK vélemény alapján sem lehet megállapítani. A felperes által hivatkozott enyhítő körülmények az alapkötelezettségét képezték, így azok enyhítő körülményként nem vehetőek figyelembe.

A fellebbezés és a fellebbezési ellenkérelem

- [17] A felperes fellebbezést terjesztett elő és elsődlegesen kérte a Kp. 110. § (2) bekezdés alapján az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését és az elsőfokú bíróság új eljárásra utasítását. Másodlagosan

az ítélet megváltoztatásával az alperes határozatának megsemmisítését kérte a Kp. 92. § (1) bekezdésének b) és d) pontja alapján.

- [18] Álláspontja szerint az ítélet sérti az Elszámolási tv. 17. § (2) bekezdését, a *Hpt. 185. § (1) bekezdés a) pont aa) alpontját, c) pontját, az MNB tv. 75. § (4) bekezdés a)-c), e)-g) pontjait, (5) bekezdését, a közigazgatási perrendtartásról szóló 2017. évi I. törvény (a továbbiakban: Kp.) 37. § (1) bekezdés f) pontját, 39. § (1) bekezdését, 78. § (2) bekezdését, 79. § (1) bekezdését, 85. § (1), (2), (5) bekezdéseit, a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (a továbbiakban: Pp.) 265. § (1) bekezdését, az Ákr. 1. §-át, 2. §-át, 5.§-át, 6.§-át, 62. § (1) bekezdését, 81. § (1) bekezdését, 82. § (1) bekezdését, a polgári törvénykönyvről szóló 1959. évi IV. törvény (a továbbiakban: régi Ptk.) 200. § (1) bekezdését.*
- [19] Az elsőfokú eljárásban előadottakat fenntartotta. Kiemelte, hogy a Határozat 1. VI. pontja nem tartalmazott olyan kötelezést, miszerint bankszámlát kellett volna nyitnia. Az elsőfokú bíróság is megállapította, hogy a Határozat 1-ben az alperes az elkülönített számla fogalmának értelmezését nem adta. Hatósági kötelezés hiányában az elsőfokú bíróság jogszerűtlenül döntött, megsértve a Hpt. 185. § (1) bekezdés a) pont aa) alpontját és c) pontját.
- [20] Az elsőfokú bíróság ezen túlmenően tévesen is értelmezte az Elszámolási tv. 17. § (2) bekezdését, mivel a jogszabályhely sem ír elő a hitelező részére bankszámlanyitást. Az Alaptörvény 28. cikk alkalmazása alapján sem lehet ettől eltérő következtetésre jutni. Számviteli értelemben elkülönítetten kezelte az összegeket, hiszen a 3852 számlaszám a „fogyasztókat megillető összeg elkülönített számla” elnevezést kapta.
- [21] Az elsőfokú bíróság a Kp. 37. § (1) bekezdés f) pontját és 39. § (1) bekezdését megsértve járt el, amikor a keresetváltoztatás tilalmára hivatkozott olyan jogszabályok kapcsán, amelyeket a keresetlevélben körülírt. Fenntartotta ezért az Ákr. 1., 2., 5., 6. §-aira, 62. § (1) bekezdésére, 81. § (1) bekezdésére vonatkozóan kifejtett korábbi álláspontját.
- [22] Hangsúlyozta, hogy bankszámlán tartotta nyilván a fogyasztókat megillető összegeket, egy további részét pedig házipénztárban kezelte elkülönítetten. A fogyasztókkal nem volt olyan magánjogi megállapodása, miszerint az elhelyezett egyenleg terhére csak a fogyasztó kérhet átutalást, illetőleg kifizetést, és mely felett a felperes nem rendelkezhet. Az Elszámolási tv. sem írja elő, hogy nem rendelkezhet számla felett. Nem volt jogosult pénzforgalmi szolgáltatás nyújtására, ezért bankszámla kezelésére nem jogosult. A bíróság által hivatkozott Vht. 79/A. § (1) bekezdése a) pontja [helyesen Vht. 79/A. § (1) bekezdése] alkalmatlan a fogyasztók védelmére.
- [23] A magánjogi megállapodás következtében a banknak volt kötelessége elszámolni és ehhez megfelelő pénzösszegeket rendelkezésre tartani, mindezt okirattal igazolta, a magánjogi megállapodást csatolta, és ezt a bíróság teljes egészében figyelmen kívül hagyta. Az elsőfokú bíróság ezzel megsértette az Ákr. 82. § (1) bekezdését, a Kp. 78. § (2) bekezdését, 79. § (1) bekezdését és a Pp. 265. § (1) bekezdését.
- [24] Az MNB tv. 75. § (5) bekezdésével kapcsolatos álláspontját fenntartotta, különös tekintettel arra is, hogy a Határozat 1. bankszámlanyitására vonatkozó kötelezést nem tartalmazott. 2015. február 15-étől a három év eltelt, az alperes ezért nem lett volna jogosult lejárni, szankcionálni.
- [25] A perben csatolt korábbi alperesi határozatot, végzést és ezzel kapcsolatos bizonyítási indítványát az elsőfokú bíróság figyelmen kívül hagyta, megsértve ezzel a Kp. 78. § (2) bekezdését.
- [26] A bíróság összecszerűségét is változatlanul vitatta a felperes. Kiemelte, hogy 14 fogyasztóból 9 fogyasztó részére megtörtént a kifizetés, így az esetükben az alperes által megjelölt ügyfél védelmének érdeke nem állt fenn. Folyamatosan, megfelelő likviditással rendelkezett. A közbizalom erősítése vonatkozásában semmilyen indokolást nem adott az alperes. Ezen túl a Határozat 1. VI. pontjában foglaltaknak eleget tett, mivel az nem tartalmazta, hogy bankszámlát kellene nyitnia. Egyetlen szempont került indoklásra, az MNB tv. 75. § (4) bekezdés a) pontja szerinti, a többi szempont azonban nem. A bíróság alatta marad a felső határnak, ezért ez arra utal az alperes enyhítő körülményeket értékelhetett, mégis ilyet a határozat nem tartalmaz. Hangsúlyozta, hogy a bíróság

döntése, eljárása az MNB tv. 75. § (4) bekezdésének a), b), c), e), f) és g) pontjainak és a Kp. 85. § (5) bekezdésének nem felelt meg, mert a bíróság elfogadta a határozatot jogszerűnek annak ellenére, hogy a határozat nem tartalmazta és nem indokolta mérlegelési szempontokat, továbbá a határozat enyhítő körülményt egyáltalán nem tartalmazott. Fenntartotta az elsőfokú eljárásban megjelölt enyhítő körülményekre vonatkozó álláspontját is.

- [27] A felperes indokolás nélkül hivatkozott a Kp. 85. § (1) és (2) bekezdésének, az Ákr. 82. § (1) bekezdésének és a régi Ptk. 200. § (1) bekezdésének a sérelmére.
- [28] Az alperes fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú ítélet helybenhagyását kérte. Fenntartotta a korábbi álláspontját, a határozat 1.-ben elkülönített számlán történő elhelyezést írt elő, és ennek végrehajtására a felperes volt köteles. Az Elszámolási tv 17. § (2) bekezdését helyesen értelmezte az elsőfokú bíróság és az elkésztettséget is helyesen állapította meg. A három éves határidő nem telt el. A felperes által csatolt végzést, határozatot az elsőfokú bíróság megalapozottan mellőzte és nem vette figyelembe. A bíróság körében is helytálló az ítélet.

A Kúria döntése és jogi indokai

- [29] A felperes fellebbezése alaptalan.
- [30] A Kúria az elsőfokú bíróság ítéletét a Kp. 108. § (1) bekezdése értelmében a fellebbezés, (csatlakozó fellebbezés) és a fellebbezési ellenkérelem keretei között vizsgálta felül.
- [31] A Kúria mindenekelőtt azt rögzíti, hogy az ítélet, illetőleg az elsőfokú eljárás jogszerűtlenségét a fellebbező félnek, jelen esetben a felperesnek kell bizonyítania. Nem elegendő tehát a jogsérelmek megjelölése, hanem azokat az egyes tényállási elemekkel összefüggésben indokolni is kell. A felperes ennek ellenére indokolás nélkül hivatkozott a Kp. 85. § (1) és (2) bekezdésének, az Ákr. 82. § (1) bekezdésének és a Ptk. 200. § (1) bekezdésének a sérelmére, ezért ezeknek a vizsgálatát a Kúria nem végezhetette, nem végezte el.
- [32] Továbbá a Kúria hangsúlyozza azt is, hogy a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletének, illetőleg eljárásának a jogszerűségét vizsgálja, ezért a felperes kizárólag olyan jogsérelmekre hivatkozhat fellebbezésében, melyekre az elsőfokú eljárásban is hivatkozott (kivéve a hivatalból figyelembe veendő körülményeket), és amelyekre nézve az ítélet ezért döntést tartalmazhatott [Kp. 43. § (1) bekezdése]. A felperes az előbb említett jogszabályhelyek közül a régi Ptk. 200. § (1) bekezdése sérelmére az elsőfokú eljárásban nem hivatkozott, illetőleg azokat fellebbezési kérelmében nem is indokolta, ezért azokat a Kúria ez okból sem vizsgálta, nem vizsgálhatta.
- [33] A Kúria az alábbiak szerint a felperes által hivatkozott további jogsértéseket az alábbiak szerint bírálta el:
- [34] Az elsőfokú bíróság helyesen állapította meg, hogy a Határozat 1. és annak VI. pontjában előírt kötelezés a jelen per keretei között nem vitatható, a felperes által a fellebbezésben hivatkozott Ákr. 82. § (1) bekezdése is megerősíti, hogy véglegessé vált döntés nem vizsgálható, nem változtatható meg. Az alperes a Határozat 1. VI. pontjában „elkülönített számlán történő kezelést” írta elő. Az a körülmény, hogy az alperes nem határozta meg az elkülönített számla fogalmát, nem releváns. A fogalom meghatározástól függetlenül kifejezetten számla és azon belül is elkülönített számla kezelését írta elő az alperes. Ezek alapján a Kúria megállapította, hogy az elsőfokú bíróság nem sértette meg a Hpt. 185. § a) pont aa) alpontját és a c) pontját sem.
- [35] Nem helytálló az a felperesi hivatkozás sem, mely szerint az Elszámolási tv. 17. § (2) bekezdése sem írja elő a bankszámla nyitását. Az a körülmény, hogy a felperes számviteli értelemben elkülönítetten kezelte a fogyasztókat megillető pénzüsségeket, nincs összefüggésben az elkülönített számlára vonatkozó jogszabályi és határozati előírással. A fogyasztókat, a fogyasztók érdekeit

semmilyen módon nem érinti az, hogy a felperes a könyvelésében miként tartja, tartotta nyilván ezen összegeket. A könyvelés jogszerűsége kizárólag a felperest érinti, kizárólag a felperes érdeke, hogy jogszerűen könyvelje az összegeket. Ez a körülmény azonban a fogyasztókat és a fogyasztók érdekeit nem érinti. Nincs jelentősége annak sem, hogy az Elszámolási tv. a pénzforgalmi szolgáltatás nyújtására nem jogosult hitelezőkre is irányadó, mert a kötelezettség nem az elkülönített számla vezetésére, hanem annak nyitására, azon a szükséges pénzösszeg elhelyezésére, kezelésére vonatkozik. A készpénzes pénzfelvétel fizetési számláról is lehetséges, tehát a felperes ez irányú érvelése is alaptalan. Az elsőfokú bíróság helytállóan elemezte az Elszámolási tv. 17. § (2) bekezdésében foglaltakat és e körben helyesen értelmezte a Pft. 21. § (2) bekezdésében foglaltakat is. Az Elszámolási tv. kezelést említ, nem pedig nyilvántartást. Az elkülönített számlával kapcsolatban költség nem számítható fel és az ügyfél sem igényelhet kamatot, és ezek nem lehetnek akadályai az Elszámolási tv. 17. § (2) bekezdésében foglaltak teljesítésének. Egyértelmű, hogy az elkülönített számla a Pft. 21. § (2) bekezdése alapján csak meghatározott célra használható fel és az is egyértelmű, hogy ez a rendelkezés az elkülönített és a fogyasztókat megillető pénzösszeg kifizetési rendeltetésre állását teljes mértékben biztosítja. Az elsőfokú bíróság tévesen utalt a Vht. 79/A. § (1) bekezdésére, a helyes hivatkozás a Vht. 79/D. § (1) bekezdés a) pontja, mert ez alapján a felperes az ügyfelei követelésére hivatkozással nem tudja megakadályozni a fogyasztókat megillető összegekre történő végrehajtást. Mindazonáltal a Kúria rögzíti azt is, hogy a Vht. 79/D. §-a és annak értelmezése a jogvita tárgyára tekintettel nem perdőntő. Az elsőfokú bíróság a fentiekben kifejtettek alapján helyesen értelmezte az Elszámolási tv. 17. § (2) bekezdését.

- [36] A felperes a keresetváltoztatás tilalmával kapcsolatban indokolás nélkül állította, hogy a Kp. 37. § (1) bekezdés f) pontja és 39. § (1) bekezdése nem támasztja alá az elsőfokú bíróság megállapítását, továbbá, hogy tartalmi értelemben a keresetlevélben körülírta az **Ákr. 1. §-át, 2. §-át, 5.§-át, 6.§-át, 62. § (1) bekezdését**. A Kúria ezzel kapcsolatban - a fentiekkel egyezően - kiemeli, hogy a felperesnek ezt az állítását indokolnia és bizonyítania kell, kellett volna, másrészt a keresetlevélben nem körülírni kell a jogsérelmeket, hanem azokat tartalmilag pontosan meg kell jelölnie és azt indokolással ellátva, az egyes tényállási elemekkel összefüggésben kell, kellett volna konkrétan előadnia. Megállapítható, hogy a keresetlevél nem, hanem az előkészítő irat tartalmazta ezeket a jogsértésekre való hivatkozásokat. Ezek miatt a Kúria megállapította, hogy az elsőfokú bíróság nem sértette meg a Kp. 37. § (1) bekezdés f) pontjában és a 39. § (1) bekezdésében foglaltakat és ezért helytállóan nem vizsgálta a felperes Ákr. 1., 2., 5., 6. §-aira, 62. § (1) bekezdésére vonatkozó érveket.
- [37] Nem volt vitatott az, hogy a felperes bankszámlán tartotta nyilván az összegeket, mint ahogy nem volt vitatott az sem, hogy egy további részét házipénztárban kezelte. A Kúria ezzel kapcsolatban rögzíti, hogy a házipénztár nem minősül számlának és főleg nem minősül elkülönített számlának. Az előbbiek szerint pedig a megnyitott bankszámlán a felperes nem kezelte elkülönítetten az összegeket. A magánjogi megállapodással kapcsolatos elsőfokú ítéleti megállapítás helytálló, mert a Határozat 1. a felperest kötelezte és nem a bankot. A felperes e körben utalt még az anyagi jogerőre és hivatkozott az Ákr. 82. § (1) bekezdésében foglaltakra, a határozat véglegességére. Azonban a Kúria megjegyzi, hogy az anyagi jogerőt nem befolyásolja, hogy felperes élt-e jogorvoslati jogával, avagy sem. A Kúria mindezek alapján megállapította, hogy az elsőfokú bíróság nem sértette meg a Kp. 78. § (2) bekezdését, 79. § (1) bekezdését és a Pp. 265. § (1) bekezdését.
- [38] Az MNB tv. 75. § (5) bekezdésével kapcsolatban az elsőfokú bíróság álláspontja, érvelése jogszerű és helytálló. Perbeli esetben utóvizsgálatot folytatott le az alperes, amely az MNB tv. 64. § (7) bekezdése alapján az alperes korábbi határozatában megfogalmazott kötelezés, megállapítás vizsgálatára irányult. Ebből következően a Határozat 1. közlésétől számítható a három éves határidő. A Kúria azonban utal arra is, hogy jogellenes állapot esetén a jogellenes állapot megszűnésétől kezdődnek a határidők. A Kúria megjegyzi azt is, hogy az elsőfokú bíróság szükségtelenül bírálta el a felperes ezen hivatkozását, mert a keresetváltoztatás tilalmába ütközött,

mint ahogy azt az elsőfokú bíróság is rögzítette ítéletének [8] bekezdésében. Az elsőfokú bíróság tehát nem sértette meg az MNB tv. 75. § (5) bekezdését.

- [39] A felperes által csatolt és hivatkozott végzés, illetőleg határozat irreleváns, és ezt helytállóan állapította meg az elsőfokú bíróság tekintettel arra, hogy a csatolt végzés a csatolt határozat III/A. pontjában megfogalmazott kötelezés teljesítését vizsgálta. A végzés és a határozat tehát nem a Határozat 1-gyel kapcsolatos. Mindezek miatt az elsőfokú bíróság indokoltan mellőzte a felperes bizonyítási indítványát. Az ítélet ezért nem sérti a Kp. 78. § (2) bekezdésben foglaltakat.
- [40] A bíróság vonatkozásában is jogszerű az ítélet. Az a körülmény, hogy a felperes elszámolt kilenc fogyasztóval, irreleváns, mivel ez jogszabályi kötelezettsége volt a felperesnek. Az, hogy folyamatosan a megfelelő likviditás rendelkezésre állt szintén nem releváns, hiszen nem ezt volt az ellenőrzés tárgya, a Határozat 1-ben megfogalmazott kötelezés nem a likviditással kapcsolatos volt, az utóvizsgálat nem ezért marasztalta el a felperest. Nem helytálló az az érvelés, hogy a Határozat 1. VI. pontjában foglaltaknak eleget tett a felperes, mert a Kúria ezzel ellentétes tényeket, megállapításokat tett a fentiekben kifejtettek szerint. Mindezek alapján ezek a körülmények nem lehettek enyhítő körülményekként figyelembe vehetők, de egyébként is a felperes jogszerű eljárásához, jogkövető magatartásához tartozó körülmények nem értékelhetők a jogsértő javára. A közbizalom erősítése megjelent a határozat indokolásában, és ezt az alperes a fellebbezési ellenkérelemben idézte is, ennek értékelésére, indokolására - ellentétben a felperes álláspontjával - sor került. A határozat egyértelműen tartalmazta a mérlegelési szempontokat, és azokat a Kp. 85. § (5) bekezdésében foglaltaknak megfelelően az elsőfokú bíróság az ítéletében részletesen és alaposan vizsgálta. Az elsőfokú bíróság ítélete tehát nem sértette meg az MNB tv. 75. § (4) bekezdésének a), b), c), e), f), g) pontjában foglaltakat, és megfelelt a Kp. 85. § (5) bekezdésének.
- [41] Mindezek alapján a Kúria a Kp. 109. § (1) bekezdése alapján az elsőfokú bíróság ítéletét - helyes indokainál fogva - helybenhagyta.

Záró rész

- [42] A Kúria a Kp. 35. § (1) bekezdése folytán alkalmazandó Pp. 83. § (1) bekezdése alapján kötelezte a pervesztes felperest az alperes perköltségének a megfizetésére. A Kúria az alperes részére az általa a perköltség felszámítására szolgáló költségjegyzékről szóló 31/2017. (XII. 27.) IM rendeletben meghatározott költségjegyzéken előterjesztett összeget ítélte meg.
- [43] Az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény (a továbbiakban: Itv.) 62. § (1) bekezdés h) pontjában biztosított illetékfeljegyzési jog folytán le nem rótt fellebbezési illetéket a Kúria az Itv. 39. § (3) bekezdés d) pontjának első fordulatára, az Itv. 46. § (1) bekezdésére figyelemmel 40.000 forint összegben állapította meg.
- [44] A Kúria a fellebbezést a Kp. 107. § (1) bekezdése alapján - tárgyalás tartására irányuló kérelem hiányában - tárgyaláson kívül bírálta el.
- [45] A Kúria ítélete ellen a fellebbezést a Kp. 99. § (1) bekezdése, a felülvizsgálatot a Kp. 116. § d) pontja kizárja.

Budapest, 2020. június 15.

. Márton Gizella s.k.

dr. Nagy Szabolcs s.k.

a tanács elnöke

dr. Drávecz Margit

Gyöngyvér s.k.

előadó bíró

bíró

A kiadmány hitelül:

tisztviselő